

[Melchior]

er mindst 16 små fagforeninger, der allerede har protesteret, og jeg forstår dem udmærket godt.

Hovedgrunden til denne sammenlægning, siger lovforslaget forskellige steder, er, at arbejdet er blevet så stort for kasserne bl. a. med efterlønnen, at de ikke kan overkomme det, hvis de ikke er store nok. Det er fantastisk, at denne efterløn, som kun har fungeret en måneds tid, og som der har været så mange fejlskøn om, tilgivelige og forståelige fejlskøn, kan man allerede nu se gør det umuligt for en mindre arbejdsløhedskasse at eksistere.

Jeg vil gerne sige, at bevisbyrden for, at de små kasser ikke kan klare deres opgaver, påhviler i givet fald arbejdsministeren. Så længe de ikke giver op for de arbejdsopgaver, de har – og efter min opfattelse kan de sagtens klare dem – er der ingen grund til at lovgive på den måde.

Vi er i lige så høj grad imod det, der nævnes om § 19 a. Nu vil man minsandten lave et omsvøbsdepartement. Arbejdsformidlingen skal stille tid og arbejdskraft til rådighed for at spørge virksomheder, hvad de mener i løbet af et halvt eller et helt år at kunne få brug for af arbejdskraft. Lad os tænke os, at et firma i Holstebro muligvis om et halvt år skal bruge 3 smede. Så skal arbejdsformidlingen altså søge efter de 3 smede, som der muligvis slet ikke bliver brug for. Og hvem er det, der skal flytte til Holstebro i forventning om, at der muligvis bliver noget at lave? Med de ufleksible ordninger, vi har på arbejdsmarkedet, er dette kun et misbrug af arbejdskraft. Man skulle hellere give sig af med at anvise arbejdskraften til de arbejdspladser, som står ledige. Og hvilke økonomiske konsekvenser vil det have? Ja, når man ser i bemærkningerne på s. 11, afsnittet om økonomiske konsekvenser, står der, at arbejdsministeren på nuværende tidspunkt ikke kan sige noget særligt, men han mener, at der vil blive behov for nogle flere medarbejdere. Så citerer jeg: »Antallet kan ikke anslås nøjagtigt på det foreliggende grundlag, men må antages at være nogle akademikere og et antal kontorfunktionærer.« Flot skudt! Lige gyldigt hvad det bliver til, får arbejdsministeren med garanti ret, og man behøver ikke engang at være yngste elev i arbejdsministeriet for at kunne skrive dette. Man kan ikke

lade folketinget arbejde på så løst et grundlag.

Jeg må skynde mig videre og tale om to andre hovedpunkter i dette lovforslag, hvor vi vil være til at tale med.

Det drejer sig om de nye reguleringer for deltidsarbejdsløse og de penge, der udløses ved de lejligheder. Vi har stor sympati for en række af de tanker og den hensigt, der ligger heri. Teknikken må vi tale nærmere om. Med hensyn til ledigheden ved helligdage må vi grave meget grundigt i, hvilke nye omkostninger dette vil medføre for erhvervslivet, omkostninger, som væltes over på varernes pris og dermed på forbrugerne, og som forringer konkurrencedygtigheden i indland og udland. Men det vil højst sandsynligt medføre, at virksomheder i endnu højere grad end tidligere vil lægge en af ferieugerne ved jule- og nytårstid, og det er højst sandsynligt en rimelig ordning til alles gavn og glæde.

Lad mig til slut sige, at ikrafttrædelsesdatoen, 1. april 1979, for denne meget omfattende lovgivning anser jeg for umulig at gennemføre. Jeg har ved grundig studering heller ikke kunnet finde, at det er strengt nødvendigt, at den træder i kraft 1. april. Det er ikke noget, der haster mere, end at det kan vente til 1. maj eller 1. juni. Afgørende må blive, at alle disse mange forskelligartede ændringer får en sådan kvalitet, at de er bæredygtige og ikke gør systemet endnu vanskeligere, end det er i forvejen.

Ole Henriksen (SF):

Denne lovgivning er efterhånden så udviklet, at kun en enkelt håndfuld mennesker i dette land forstår at manøvrere med den. Når man hertil lægger den strøm af cirkulærer, som altid følger i kølvandet på ændringer i loven, ved vi, at selv trænede arbejdsformidlere, A-kassebestyrere og -personale har meget svært ved at følge med i, hvad der egentlig ligger i loven. Og så følger også disse ændringer den kedelige tendens, at man efterhånden skal til at administrere sig gennem en lov.

Det er jo en bemyndigelseslov, og det er helt klart, at loven efterhånden må få betegnelsen en gummilov. Det betyder, at der kan strammes ind, når det ønskes, rent administrativt, at hvis der igen bliver en situation, hvor der f. eks. bliver brug for kvinderne på